

"Ik heb altijd gevonden dat vrijwilligerswerk erbij hoort, in wat voor vorm dan ook. Toen ik pas in Nijmegen kwam wonen, kwam ik naam en inhoud van de VPTZ een paar keer vlak achter elkaar tegen en heb toen maar gebeld. En waarschijnlijk doordat ik het waken bij mijn stervende vader heel waardevol heb gevonden, sprak het me aan. Waken bij een stervende doet je heel bewust leven. En nadenken over je eigen einde. Over hoe jijzelf zou omgaan met die bepaalde situatie."

De vrijwilliger Nico

**"TEGEN
HET EINDE
IS IEDEREEN
WEL EENS ANGSTIG."**

Nico

Wat brengt het je?

"Je betekent iets, dat geeft voldoening, maar dat is voor mij minder belangrijk. Dat je zomaar het vertrouwen krijgt, je bent per slot een vreemde, dat vind ik elke keer weer bijzonder. En de contacten onderling, met de groep collega-wakers, de begeleiding van de coördinatoren, de thema-bijeenkomsten, het speelt allemaal mee. Naast het heel bewust bezig zijn met leven en dood."

Nico is ICT'er, en waakt al 15 jaar, 's nachts. "Mijn gezin vindt het niet altijd prettig", geeft Nico toe, "a ls ik weer eens een avond vóór moet slapen, maar ze zijn er aan gewend. Ze weten niet anders, het hoort blijkbaar bij mij, want ik pieker er niet over om te stoppen. Ook al duren nachten van acht uur, soms zonder een comfortabele plek om mijn 1.80 m een uurtje uit te strekken, wel eens lang. Maar ik doe het maximaal eens per week, dus het is fysiek goed vol te houden."

Meestal gaat het sterven heel natuurlijk en geleidelijk, maar elke vrijwilliger komt ook voor onverwachte problemen te staan. Nico: "Er is altijd het vangnet van de professionele thuiszorg en van de huisartsenpost, maar ik bel niet zo snel. Ik probeer de problemen die zich aandienen eerst zelf op te lossen en hoop dat ik het goede doe. Vaak is geruststellen al genoeg; iedereen is tegen het einde wel eens angstig, dat zal ik zelf ook wel zijn."